FPF

FØRER NYT

MEDDELELSER FOR FØRERE I LANDSFORBUNDET FRIVILLIGT PIGE FORBUND

NR. 19 SEPTEMBER 1962

SKUMRING *eller* GRY

VED LANDSFORBUNDETS FORMAND WILLY GRAVESEN

Den 5. juni var 10 års dagen for stiftelsen af landsforbundet Frivilligt Pige-Forbund.

Nu er 10 år jo ikke nogen stor eller rund fødselsdag. Men alligevel en fødselsdag, der må fejres.

Barnets første 10 år er jo måske de allervigtigste. Det er her, løbebanen startes – det er i de år, det hele sættes igang.

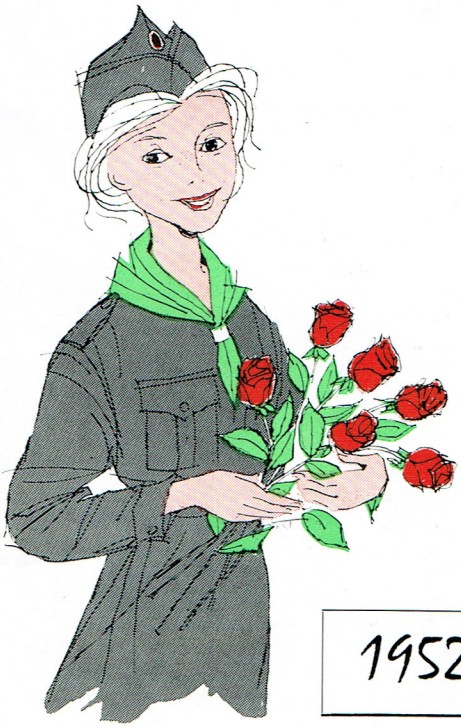

Og hvordan trives så barnet? Hvordan arter det sig? Hvad med barnets karakter?

Jo, de første 10 år er vigtige og spændende, og mindre spændende bliver de ikke, når FPF er »barnet« – men måske vanskeligere at vurdere.

Men lad os blot prøve. Jo, barnet trives faktisk ret godt. 51 kredse med ca. 3.500 medlemmer står i dag tilsluttet landsforbundet, og flere kredse er på vej. Egentlig ganske pænt, vi må jo huske på, at vi ikke er ene på »markedet«. Jo, vi har vist lov at sige, at barnet trives godt, og vi har meget at sige tak for. FPF er kommet – og kommet for at blive. Der er ingen tvivl om, at der er et vældigt behov for FPFs arbejde. Langt over halvdelen af Danmarks piger er endnu ikke medlem af et børnearbejde, så der er nok at tage fat på.

Men hvordan arter barnet sig? Ja, det bliver måske sværere at gøre rede for. En del kredse arbejder dygtigt, fint og målbevidst, mens andre tilsyneladende har svært ved at få hold på arbejdet, men viljen er der, og karakteren er god nok. Der er noget sundt og godt i det »barn«, der hedder FPF.

1952 ★ FPF ★ 1962

Formålet er det rigtige:

»På den danske folkekirkes grund at samle piger fra alle samfundslag for gennem pigernes kammeratskab og voksne kvinders påvirkning at give dem hjælp til at vokse op til et sandt kristent liv.«

Og lad os så fejre vort lille jubilæum i bevidstheden om, at sporet, der er lagt, er det rigtige.

FPF har en lang og arbejdsfyldt fremtid for sig. Ganske vist sker det af og til, at dødsklokkerne ifølge pressen ringer over børne- og ungdomsarbejdet. Med den velstand, vi oplever i Danmark, hvor snart hver familie har fjernsyn, bil og campingudstyr, er der ikke behov for børne- og ungdomsarbejdet – siges der. De toner skal vi ikke lade os distrahere af.

Vitterligt er det nemlig, at fjernsynet allerede er ved at miste magten over de unge, det har ikke nyhedens interesse længere, og dejligt er det selvfølgelig, når far og mor har bil og campingudstyr, men behovet for at opleve og skabe og udfolde sig frit mellem jævnaldrende kammerater eksisterer stadig.

De kommende år vil bringe større fritid og dermed større fritids- og beskæftigelsesproblemer, og her skal bl. a. FPF være parat til at gøre sin indsats.

Den dag er ikke så fjern, hvor fritidsbeskæftigelse for voksne såvel som for unge bliver det store samfundsproblem – den dag, hvor børne- og ungdomsarbejdet ikke blot er et venligt tilbud til nogle interesserede, men bliver en livsbetingelse for samfundet, kommer hurtigt nærmere. Hvis ikke beskæftigelsesproblemet klares, vil vi opleve en stigning af kriminaliteten som aldrig før – det gælder stadig, at lediggang er roden til alt ondt.

Den dag går det ikke med de traditionelle arbejdsformer, da må der anderledes effektivitet til. Spørgsmålet er da, vil børne- og ungdomsarbejdet – og altså hermed FPF – kende sin besøgstid? Vil vi finde sammen og gøre vort til at klare de vanskeligheder, fritiden bringer, eller vil vi klynge os til vore traditionelle arbejdsmetoder? – Heraf afhænger det, om der skal tales om skumring eller gry – heraf afhænger det, om FPF skal arbejde videre frem til større og festligere jubilæer. Gud give, at FPF måtte kende sit ansvar.

Lykke til – FPF!

Et tilbageblik over 10 år

1952 - FPF - 1962

Det kan ikke lade sig gøre, sagde Vanløse FDFs kredsfører, Willy Gravesen, til forældre, som bad ham om, at deres piger måtte blive optaget i kredsen. FDF er kun for drenge.

Derefter henviste han forældrene til et allerede bestående pigekorps. Imidlertid tilfredsstillede dette ikke forældrene, der havde kendskab til FDFs arbejde og følte, at FDF socialt passede bedre for deres børn end noget andet – og der var så kun en udvej – Willy Gravesen måtte stifte Frivilligt Pige-Forbund i Vanløse.

Og så begyndte det!

I efteråret 1949 vedtoges det på et bestyrelsesmøde i Vanløse FDF forsøgsvis at starte et pigearbejde på linie med FDFs arbejde, men det blev straks slået fast, at dette forsøgsarbejde skulle være et fra FDF skarpt adskilt arbejde, selv om man i begyndelsen havde en fælles bestyrelse; og FDF skulle støtte det ny pigeforbund både med føreruddannelse og økonomisk.

Man gik igang med en grundig føreruddannelse, og 12. januar 1951 var man klar til at modtage de første piger.

Fru Signe Larsen, som var delingsfører i Vanløse FDF, blev FPFs første kredsfører, og sammen med fire unge instruktører startede hun den første FPF-kreds, som ikke mindst på grund af hendes mod, energi og storsyn blev et eksempel til efterfølgelse. Heldigvis blev Frivilligt Pige-Forbund i Vanløse da heller ikke kun et lokalt foretagende.

Det første kredsførerstævne i Bregsted, »Hegnshytten« i 1953

Allerede i oktober 1950 etablerede man kontakt med UPV-Ungdomsforeningens Pigevæbnere i Horsens, startet i 1924 – ved dets leder, Bodil Jensen, og efter en del korrespondance enedes man om at afholde et møde angående et eventuelt samarbejde mellem FPF og pigevæbnerne i Horsens.

Man taler om landsforbund

Dette møde holdtes i Odense den 10. marts 1951 hos daværende distriktsleder for FDF på Fyn, skoleinspektør M. Jacobsen, som gerne så et FPF-arbejde startet på Fyn. Resultatet af mødet blev et udtryk for interesse i samarbejde med oprettelse af et landsforbund for øje.

Deltagerne i mødet enedes om at forelægge planerne for FDFs hovedbestyrelse, som gav udtryk for stor velvilje over for dette nye menighedsarbejde og ønskede at orientere FDFs landsmøde i påsken 1952.

FDFs hovedbestyrelse ønskede også, at man skulle orientere KFUK-spejderne om det nye pigearbejde, og på et møde for de to hovedbestyrelser meddelte KFUK-spejderne, at de intet havde at indvende mod et eventuelt FPF-arbejde, og der blev aftalt visse karensbestemmelser mellem FPF og KFUK-spejderne for at undgå utidig flakken fra det ene korps til det andet. Det gode forhold de to korps imellem har da også bestået sin prøve gennem årene.

I maj 1951 meddeltes det fra Herlev, at en førerskole var i gang, og i oktober samme år startede FPF i Herlev med Helle Pedersen som kredsfører.

Forbindelsen med FDF ønskede man bevaret og gerne udbygget, hvorfor man på FDFs landsmøde i påsken 1952 forelagde planerne om oprettelse af Landsforbundet Frivilligt Pige-Forbund. Planerne modtoges med stor interesse, og selv om landsforbundet med et lille flertal afslog at give tilladelse til at benytte FDF-skjoldet som forbundsmærke, gav deltagerne løfte om støtte bl. a. med føreruddannelsen.

Landsforbundet bliver til

Og så oprandt grundlovsdagen den 5. juni 1952. På et møde på KFUM, Klosterbakken, Odense, stiftedes Landsforbundet Frivilligt Pige-Forbund.

Skoleinspektør M. Jacobsen, Odense, bød velkommen til dette, som han sagde, historiske møde og gav en redegørelse for tanken om FPF og sluttede: »Hvis dette er af mennesker, smuldrer det hen, men står Gud bag, kan det ikke standses.

Vi må bede til, at dette arbejde er bygget på sand kristen grund, så Gud kan velsigne det.«

De 25 deltagere, bl. a. repræsentanter for Horsens pigevæbnere, allerede oprettede kredse og interesserede, gik straks i gang med udarbejdelsen af retningslinier for arbejdet, og det bestemtes bl. a. til en begyndelse at anvende FDFs grundlov et år eller to og derefter arbejde sig frem til en selvstændig grundlov for FPF.

Til mødet havde kredsfører i FDF K 32, guldsmed Ejler Fangel, sendt et udkast til et forbundsmærke for FPF, det vakte begejstring, og man vedtog at lade dette udarbejde til såvel forbundsmærke som til emblem, der iøvrigt skulle være ens både for piger og førere.

Også et motto enedes man om. Horsens pigevæbneres motto var: For den danske ungdom vor Gud til ære, og det vedtoges at anvende dette for FPF.

Mange praktiske ting som øvelsesplan, forbundsdragt, økonomi blev drøftet, og som afslutning på det stiftende møde nedsattes et landsudvalg, som skulle arbejde til det første landsmøde i 1954. Medlemmer af udvalget blev følgende: Bodil Jensen, Horsens, Tove Zeuthen, Krogsbølle, Helle Pedersen, Herlev, og som repræsentanter for FDF skoleinspektør M. Jacobsen, Odense, og Willy Gravesen (formand). Man supplerede sig med Kai Ove Jensen, Odense som sekretær.

Landsudvalget arbejder

Der var nok at tage fat på, og det er interessant at læse protokollen igennem og se med hvilken iver udvalget gik til arbejdet. Der skulle ske noget. Blandt de mange ting, som på de første møder blev drøftet og vedtaget, var FPFs løsen og væbnerløftet, og det fremgår tydeligt af referaterne, at føreruddannelsen var et af de punkter, udvalget gik stærkest ind for.

Allerede i februar 1953 holdtes det første landsførerstævne i Odense med 60 deltagere. Det blev et stævne, som gav gode løfter for fremtiden. I august samme år holdtes det første kredsførerstævne i Horsens FPFs hytte i Brigsted pr. Søvind. Her var 12 kredse repræsenteret.

Derefter arrangerede landsudvalget i maj 1954 et landsførerstævne i Århus, hvor 108 førere samledes til et inspirerende arrangement. Gravesen udtalte i sin velkomst: Hvis I ikke får noget ud af stævnet, er det jeres egen skyld, men jeg tror, at den forventning, som vi har mærket, vil give et godt resultat af dette stævne.« Og det tør siges, at ingen blev skuffet.

De retningslinier, som udvalget gav med hensyn til førerstævner og føreruddannelse, har været grundlæggende for de følgende års arrangementer, og ikke mindst på grundlag heraf tør det vist siges, at førerkammeratskabet og inspiration til arbejdet her er vokset frem til gavn for førerne og deres piger.

Det første landsmøde

Men landsudvalget kunne mere end arrangere førerstævner, det første landsmøde (FPFs øverste myndighed) stod for døren, og mange ting skulle gøres klar til fremlæggelse og eventuel godkendelse her. Det gjaldt bl. a. udkast til grundlov og forbundsvedtægter, øvelsesplan, budget, planer for de kommende to år og meget andet.

Den 11. og 12. september 1954 samledes så 125 førere dels til landsmøde og dels til landsførerstævne på Nyborg Strand, og det blev en stor oplevelse.

På landsmødet, som dygtigt blev ledet af dirigenten Harald Østberg, som her fik sin debut i FPF, fik alle punkterne en saglig behandling.

Udvalget havde gjort sit arbejde godt. Dets forslag til grundlov og forbundsvedtægter blev vedtaget med kun én ændring! Man ønskede landsmødet afholdt i november mod foreslået i september.

Landsudvalget blev nu afløst af den første hovedbestyrelse, og med undtagelse af skoleinspektør M. Jacobsen, som bad sig fritaget, genvalgtes udvalget og nyvalgtes Ebba Gravesen og Esther Pedersen.

Forbundet vokser

Så fulgte atter arbejdsdage, og støt men sikkert voksede FPF. Tallene i afsnittet »Lidt statistik« vil vise dette.

Men opgaverne voksede også, ikke mindst på føreruddannelsens område. I kredsene fik man stor hjælp fra FDF, og det blev efterhånden en naturlig sag, at FPFs førere deltog på FDFs førerskoler i distrikterne.

Også Landsforbundet fulgte opgaverne op. Førertræningslejrene startede i 1955 med en for deltagerne uforglemmelig lejr i Høgild ved Herning under Harald Østbergs ledelse og fortsatte år efter år på skiftende steder – Lyngborg ved Viborg, Pletten ved Århus, Kærgård plantage, Sletten ved Himmelbjerget – og med stigende deltagerantal og har nået sit højdepunkt i år med lejren på Sletten med ca. 125 deltagere plus 15 »førerbørn« i en børnelejr for deltagende mødres børn.

Disse lejre, som nu dækker undervisning både for patruljeførere, instruktører og førere, har været en kilde til begejstring og inspiration og styrket fællesskabsfølelsen i landsforbundet. Vi har også lov at tro, at Guds ord her for mange er blevet noget, man ikke kommer uden om, men tværtimod må tage med – både personligt og i FPF.

Også på pigerne blev der tænkt. Foruden at udsende forslag til program for ternesommerlejre, udvidet øvelsesplan og mærkeantal, træningsprogram og meget andet, har landsforbundet afholdt to

En af de første tumlinger

væbnerlandslejre, i 1956 på »Sletten« med ca. 250 deltagere, og i 1961 på Kærgård med ca. 500 lejrdeltagere. Her mødte pigerne første gang svenske kammerater fra Ansgarförbundet, med hvilket der er skabt en forbindelse, som sikkert vil blive til gavn og glæde for begge parter. Endnu en udenlandsk forbindelse er kommet i stand. På førertræningslejren i år deltog repræsentanter for de engelske korps Girls Life Brigade og Girls Guildry, dette skulle blive indledning til nærmere kontakt i lighed med den FDF har med Boys Brigade.

Efterhånden som kredsene skød frem ud over landet, voksede trangen til samarbejde med kredse i samme egn. Løsningen er blevet en distriktsinddeling med syv distrikter, og allerede afholdte distriktsarrangementer viser, at ordningen sikkert vil blive til lige stor gavn og glæde for såvel by- som landkredsene.

Vi bliver grundejere

Hovedbestyrelsen havde siden landsmødet i 1958 forsøgt at finde frem til en egnet grund, hvor det var muligt engang i fremtiden at bygge vor egen førertræningslejr og sommerlejr.

Grunden blev efter mange forgæves forsøg fundet. 12 tdr. land ved Kærgård plantage i Vestjylland i pragtfulde naturomgivelser blev købt for 7.000 kr., og der har allerede været afholdt både landslejr og førertræningslejr på arealet, som er særdeles godt egnet til formålet.

Nu arbejder hovedbestyrelsen med planer om byggeri, og forhåbentlig vil der inden længe rejse sig bygninger, som skal gøre det muligt for kredse at afholde sommerlejre for pigerne i den typiske vestjyske natur, ligesom stedet skulle give husly for førertræningslejrene fremover – kort sagt: stedet, hvor man kommer – og kommer igen!

Flere kredse ud over landet har også sikret sig arealer og fået rejst gode hytter, ofte ved en god indsats fra forældrenes side. Disse lejre er blevet et godt aktiv i kredsens arbejde.

Lidt statistik

Tallene taler, siger man, derfor må dette tilbageblik over FPFs udvikling gennem de 10 år indeholde lidt statistik. Møn-

Fra landslejren 1960

stringstallene viser os landsforbundets støtte og fortsatte vækst:

1953:	641	medlemmer
1954:	1264	–
1955:	1517	–
1956:	1746	–
1957:	2152	–
1958:	2396	–
1959:	2597	–
1960:	2798	–
1961:	3063	–
1962:	3300	–

Ved mønstringen i 1953 var der 11 kredse, mens tallet for 1962 fortæller om 46 igangværende kredse. Siden opgørelsen pr. 1. januar 1962 er yderligere nye kredse kommet til, således at FPF i jubilæumsåret har passeret et kredsantal på 50.

Sekretær for en karleløn

Efterhånden som kredsene dukkede op ud over landet, meldte spørgsmålet sig: Hvordan skaber man den bedst mulige kontakt mellem kredse og landsforbund. Naturligvis havde man de skriftlige meddelelser, bl. a. kredsførerskrivelserne og senere »Førernyt«, men en personlig kontakt kunne ikke undværes, når problemer skulle løses og nye kredse hjælpes igang.

Derfor opfordrede hovedbestyrelsen d. 14. oktober 1956 Willy Gravesen til at påtage sig en sekretærs delvise arbejde ved at rejse ud til kredsene og derved styrke kontakten mellem kredse og landsforbund. Og Gravesen, som på det tidspunkt var gårdejer, sagde ja, og blev FPFs første forbundssekretær.

I hovedbestyrelsens protokol står følgende: »Det vedtoges, at Gravesen under arbejdet som sekretær ved rejser og lignende som erstatning modtager løn for ansættelse af en karl på Stejlebjerggård plus rejseudgifter. Ikrafttræden 1. november 1956.«

At Gravesens besøg havde stor betydning for FPF, har mange erfaret, og da han ikke kunne afse tid til fortsættelse af sekretærarbejdet, var det naturligt, at hovedbestyrelsen så sig om efter en afløser.

Fra august 1961 ansattes Esther Pedersen som forbundssekretær, idet hun opnåede tilladelse til at virke som lærerinde 18 timer ugentlig og derved fik tid til at påtage sig det krævende arbejde som deltids-sekretær. Mange kredse og distrikter har allerede nydt godt af hendes energiske indsats.

Navne

Vi har nævnt den første hovedbestyrelse, lad os da også give navnene på de folk, der beklæder taburetterne i jubilæumsåret: Willy Gravesen, stifter og formand, Musse Windeløv, Kolding, næstformand, Lisbeth Kjær Andersen, Århus, kasserer,

Inger Jensen, Horsens, Helle Pedersen, Birkerød, Marie Vestergård, Fredericia, Kai Ove Jensen, Odense, samt som forbundssekretær Esther Pedersen, Kolding.

Mange navne fortjener at nævnes i dette tilbageblik, og mange burde på jubilæumsdagen have et kraftigt håndtryk som tak for hjælp på så mange områder. Det ville imidlertid være uoverkommeligt her at begynde at nævne de mange, som af kærlighed til FPF har ofret tid og kræfter; de må dog alle vide, at FPF er taknemlig for hver håndsrækning, der er givet.

Dog må i vi taknemlighed have lov at mindes et navn: Bodil Jensen, Horsens, som den 9. februar 1958 døde efter en håbløs sygdom. En tid var hun landsforbundets næstformand og en utrættelig arbejder både i kreds og landsforbund. På hendes grav på Horsens kirkegård bærer gravstenen FPFs forbundsmærke som tak og minde om hendes indsats.

Dér bygges landsforbundet

Et tilbageblik over de 10 år, FPF har bestået, kan desværre ikke af pladshensyn give en grundig omtale af alt det, som kort er nævnt, og alt det meget, som ikke står omtalt her: Indvielsen af landsforbundets smukke fane, landslotteri, YM-arbejdet, seniorarbejdet, de forskellige udvalgs dygtige arbejde, tryksager, »Førernyt«, og meget mere, alt det, som tilsammen er med til at skabe landsforbundet.

Men en ting bør ikke forbigås i tavshed: Kredsenes dygtige og omfattende arbejde i hverdag og fest, i medgang og modgang. Her bygges nemlig landsforbundet, og her leves FPFs formålsparagraf i hverdagen: På den danske folkekirkes grund at samle piger fra alle samfundslag for gennem pigernes kammeratskab og voksne kvinders påvirkning at give dem hjælp til at vokse op til et sandt kristent liv.

Her bliver FPF det, det gerne skulle være, et menighedens pigearbejde. Det er da også naturligt i de fleste kredse, at man en søndag om måneden følges til kirke for at være med i menighedens fællesskab, i gudstjenesten. Gid der stadig må findes unge piger og kvinder, som på dette grundlag vil arbejde og bede, så gerningen kan lykkes.

FDF – FPF

Det er fra begyndelsen tydeligt tilkendegivet, at FDF og FPF er to selvstændigt arbejdende forbund, men med et familieskab, som ingen kan fornægte og sikkert heller ingen ønsker at gøre i dag.

Da FDF på landsmødet i 1952 gav afslag på en anmodning fra FPF om at måtte anvende FDFs emblem, blot med ændring af bogstaverne, var det ikke en underkendelse af FPFs arbejde, tværtimod blev der givet et håndslag til pigerne den dag, og det har FDF ikke svigtet. Dette vises bl. a. i, at FDFs hovedbestyrelse har bedt Gravesen være dens repræsentant i FPFs hovedbestyrelse efter at anmodning om repræsentation var fremsat af FPF. Og hvem ved, måske kan kontakten en dag blive så fuldendt, at repræsentation i hovedbestyrelsen bliver gensidig? Der er gode tegn, hvilket bl. a. ses ved, at FPF efter indbydelse har været repræsenteret på FDFs landsmøder.

Vi har fra FPF grund til også at sige mange FDF-førere landet over en hjertelig tak for hjælp og gode råd, hvad enten dette gjaldt større arrangementer, førerskoler og stævner, eller andet, som FPFs førere ikke magtede alene.

Tak fordi I tog lillesøster ved hånden!

– – –

Det var et tilbageblik over en tid fyldt med rige minder og gode oplevelser for både piger og voksne, og i taknemlighed over tiden som gik – og gik så godt – fester vi og glæder os. Men efter festen kommer hverdagens arbejde; gid det må finde os rede til at bygge med på fremtidens FPF, hver på sin plads.

Kai Ove Jensen.

En hilsen fra FDF

Når Frivilligt Pige-Forbund nu kan fejre sin ti års fødselsdag, vil jeg gerne være med i gratulanternes kreds og sige til lykke med dagen og ønske jer alt godt i fremtiden.

Det har glædet mig, at FPF i disse ti år siden oprettelsen ikke har gjort en nervøs indsats for at nå op på så højt et

medlemstal som muligt, men frem for alt har lagt vægt på, at arbejdet fik kvalitet og standard, og hver gang jeg har mødt FPF, har jeg fået et stærkt indtryk netop af arbejdets kvalitet og frydet mig over den forening af målbevidsthed og beskedendhed, som præger ledelsen. Men jeg glæder mig også over, at forbundet trods det er vokset stærkt i medlemstal, for jeg er ikke i tvivl om, at der er brug for FPF.

Videre har det glædet mig, at FPF er på venligt smil med vore grønne søstre fra KFUK, som FDF mange steder rundt om i landet har et godt samarbejde med; det betyder noget, at de kristelige korps og forbund er sig bevidst, at vi tilhører den samme kirke og har en fælles front.

Det har også glædet mig, at I har villet lære af FDF og dog helt igennem har fået jeres eget ansigt. Og ikke mindre har jeg glædet mig over den venlighed og hjælpsomhed, de grå piger har vist med deres grå kammerater i FDF.

Vi er mange i FDF, som glæder os over FPFs arbejde og fremgang, og som ønsker Guds velsignelse over jert forbund i den kommende tid. Lad min hilsen slutte med disse linier:

Hold spændt din streng,
hold blank din pil,
nu er det brydningstider –

POUL SCHOU
Domprovst, Haderslev
Formand for landsforbundet FDF

Om ledelse

Leadership! Undskyld det engelske ord – som vel de fleste forstår meningen af. Når ordet er anvendt, skyldes det to ting, at det der skrives om i denne artikel er førerfællesskab som jeg oplevede det i sommer, som gæst hos *The Girls Life Brigade,* at det har givet stof til eftertanke under synsvinklen: Ledere under ledelse.

Arrangementet til rejsen skyldtes en indbydelse fra G. L. B.s hovedkvarter i anledning af organisationens 60 års jubilæum.

Festlighederne var mange, festgudstjeneste i Westminster Abbey, besøg på Windsor Castle med modtagelse af slottets kommandant, lord Frybury, festforestillinger og tattoo i Royal Albert Hall m. m. Højdepunktet for os to repræsentanter fra FPFs hovedbestyrelse (Marie Vestergård og undertegnede) var deltagelsen i den internationale lejr på »Lake House«, Bexhill-on-Sea.

Her var vi sammen med ledere fra The Girls Life Brigades oversøiske afdelinger i New Zealand, Australien, Singapore, Syd Afrika, Nigeria og Ghana. Man fik en fornemmelse af »british Commonwealth«, sproget og tonen var engelsk – men metoderne givetvis forskellige.

Det nye Afrikas repræsentanter fra de unge kirker gjorde ingen hemmelighed af, at de lever i en tid, hvor alt gammelt er i støbeskeen, udviklingen går i så rasende en fart, at skal det ny finde sin form, er der i høj grad brug for et arbejdsmiddel som G. L. B. Nye afdelinger blomstrer da også op, idet en »fulltimer« organiserer oprettelsen af nye kredse derude.

Når dette er sagt, kan det kun blive i forbifarten – indtrykkene ligger endnu ikke pænt ordnet på hylder i hukommelsen.

»Lake House« kunne i sig selv, hvis man ellers var sådan indrettet, give grund til en kriblende misundelse. Sikke et hus!! Af udseende som et af Englands »Stately homes«. Egetræspaneler – hall med rød løber op ad trappen – soveværelser med springmadrasser og sengetæpper i lyseblåt! Her var varmt og koldt vand, man kunne vaske tøj – og den helt vilde luksus på en lejr – gå i bad!

Altså ikke nogen lejr i dansk forstand, snarere at ligne ved et højskoleophold med foredrag og samtaler dagen igennem.

En lille velordnet stemme indeni gør opmærksom på, at FPF jo ikke endnu

»Lake House«

har 60 år på bagen – og at vi, selvom vi havde – nok aldrig ville få testamenteret sådan et hus.

Det er det, der er sket for G. L. B. Hvert rum og værelse er blevet »adopted«, istandsat og møbleret af forskellige kredse. Huset bruges som uddannelsescenter for førere, til lejre og kurser, men udlejes, af økonomiske grunde, også til andet kristeligt formål.

I denne lejr deltog G. L. B.s stab af sekretærer, 6 ialt, desuden var folk fra hovedledelsen skiftevis værtinder og gæstetalere, og man fik indtryk af et ualmindeligt fint teamwork. Lejrchef var den oversøiske sekretær, miss Hilda Rae, en dynamisk kraft, der overvågede alt, med netop det lille ekstra blink i øjet, der er nødvendig for sammenhold og god vilje.

Deltagerantallet var 160, som før nævnt alle oversøiske, med undtagelse af en lille gruppe fra England, der pr. lodtrækning var udtaget, efter mange henvendelser. Det var altså et privilegium at være med.

De fleste førere havde sparet sammen til denne rejse i flere år, opholdet skulle strække sig over 6 måneder, som de selv skulle betale for, med undtagelse af denne lejr og privat indkvartering omkring jubilæumsfestlighederne.

En Europatur til kontinentet var på programmet for de flestes vedkommende.

Naturligvis var det ikke muligt at huse alle 160 deltagere, derfor var der på den rummelige grund rejst store telte ved militærets hjælp. Her var der i hvert telt plads til 10-12 piger, der med feltsenge og fast gulv havde indrettet sig komfortabelt. Alle førere over 25 år sov inde i huset, mens det gik på skift, når der skulle spises. Primitiv lejrsport efter vort system var der altså slet ikke tale om – ja, det findes overhovedet ikke i G.L.B.s program.

Det kan være nødvendigt at konstatere, at vi mennesker er forskellige, at vi går med en anden sult i os foruden den legemlige, som alle i dag kan få stillet. Vi må forstå, at andres metoder kan være lige så rigtige – ja bedre – end vore, hovedsagen er at vi dækker et behov.

Den tanke melder sig jo, hvad en stor og dygtig organisation med 100.000 medlemmer kan have ud af en udveksling med et nyt, lille foretagende som FPF? Man kan selvfølgelig lade være med at tænke højt! Man kan undre sig over, at så mange ønskede at vide noget om os – at så mange gjorde ringen større for vores skyld. Vi var med, vi blev ikke bare accepteret, vi blev optaget.

De var nysgerrige, disse førere, de stillede spørgsmål, der kunne være nærgående: Why are you leading? What are you leading to? De stillede sig selv de

samme spørgsmål, det var hovedlinien i alle foredragene: Hvorfor står vi i en ledergerning og hvad er det, vi viser hen til? Hvad er vores motiv?

Dagen igennem var besat med lektioner, og der var indkaldt undervisere og foredragsholdere af bedste slags. Man måtte stå på tæer. Naturligvis var foredragene inddelt efter alderstrin og kategori. Der var tid! God tid til samtale og betragtninger. De gav stof til eftertanke og sammenligning . . .

I det hele taget var det mit indtryk, at man i højere grad end vi i FPF havde tid til at behandle de mere menneskeligt opdragende ting. Forståelse for evner og anlæg, pigers rent naturlige forudsætninger, opdragelse til ægteskab og moderskab – opdragelse til tjeneste.

Tjeneste til hvad?

Vi arbejder i kirkens tjeneste. Det mener vi da!

Det gjorde et stærkt indtryk på mig at opdage, at mange af disse førere kom fra forskellige kirkesamfund, baptister, metodister, presbytarianere, Church of England. Den engelske statskirke består p. gr. af de store engelske vækkelser kun af 50 % af befolkningen.

Når man er født i et lille folkekirkeland, står man uvilkårligt og blinker med øjnene over al den økumeni, der udfolder sig i G. L. B.

Mange af de førere, jeg talte med, havde en kolossal arbejdsbyrde. Foruden førerjobbet desuden søndagsskolearbejde, frivilligt medlem af kirkens kor osv. Det var smittende at se deres glæde over at have begge hænder fulde. Den enkeltes selvbestemmelsesret, det personlige ansvar og den tro, der er forbundet med at stå i en kæmpende frikirke, virkede vældig inspirerende. Ligesom vand har deres kirke ikke en ydre form, den skifter efter beholderen!

For mig at se var *kirken*, deres kirke, det stod og faldt med dem. Det var ikke bare en lille, forhutlet særinteresse.

Vi er vist tilbøjelige til at se på frikirkerne med let overbærenhed. Vi synes sundhedstilstanden der svarer til temperaturen i en kollektiv ophidset befolkningsgruppe – men spørgsmålet bliver jo ikke mindre nærgående af den grund: Hvorfor står du i en førergerning?

Man vil gerne sige noget pænt om det, man repræsenterer, det man kendes ved og holder af. Der er bare det sære ved det, at man sommetider kan synes at være kommet så meget i familie med FPF, at det kan knibe med at bedømme nøgternt. I 10-året for FPFs start kan man imidlertid ikke blive fri for at se visse ting i øjnene, når spørgsmålet drejer sig om vor kirkelige status. Dette skal ikke betragtes som en officiel bemærkning, kun tanker der melder sig, når man ligesom har skimtet hjørnet af en kirkelig aktivitet, som ingen grænse sætter.

Er vi ledere under ledelse? Hvad er det, vi vil i kredsene – hvad er det, der præger os der? Vil vi i fællesskab virke for evangeliets udbredelse, eller er det det, vi i sidste instans aldrig bliver færdige til?

En kirkelig vækkelse, eller fornyelse, inden for vore egne rækker, er det ikke det, vi trænger til?

Det er sundt at konstatere, at vi har et stykke at gå, at vi har meget at lære, og så unge vi er, kan vi da heldigvis gøre det bedre endnu. Ved 10-års jubilæet kan det vist kun være gavnligt at konstatere, at vi ikke må sylte til i tilfreds branche-egoisme, men tage ved lære – udveksle – høre – se.

Dertil var opholdet i England gavnligt. The Girls Life Brigade er et stort og velorganiseret forbund, det er dygtige og inspirerende folk, der står i spidsen – og man har indtryk af stor personlig modenhed blandt førerne.

Nuvel – det er måske eliten! Jeg ved det ikke – men mindre kan nok heller ikke gøre det, når det drejer sig om at se fremad.

Der er noget i mere end én forstand løftende ved at opleve en kristen bundethed, der – ret anvendt – vil kunne bidrage til at udbygge fællesskabet mellem vore to organisationer. *Helle P.*

For den danske ungdom

Maj 1962
Øjv. Odderskov

Ikke for tungt

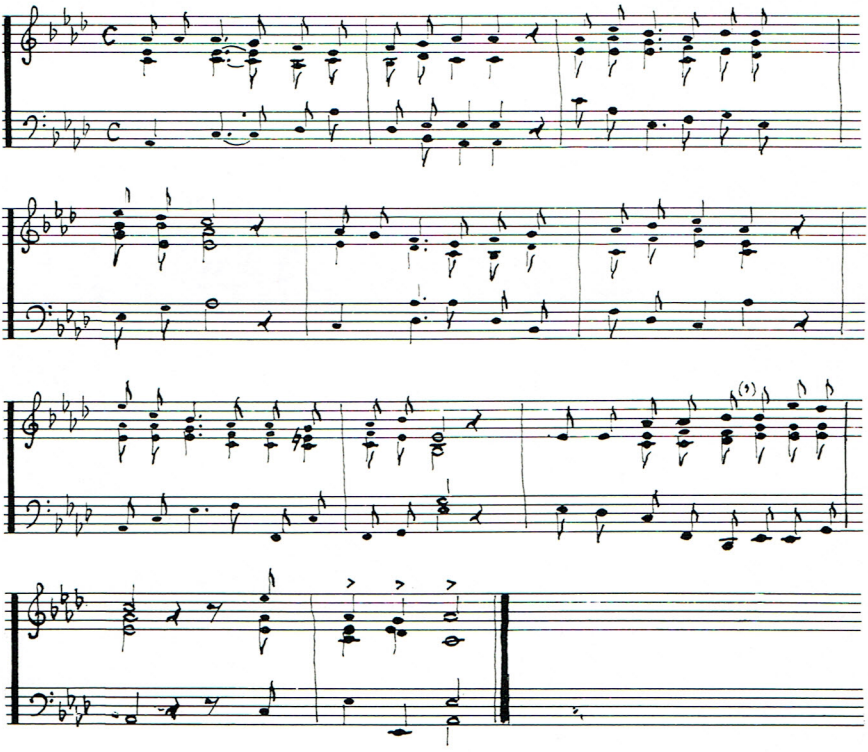

For den danske ungdom, Gud til ære!
For at skabe enhed af en flok.
Hverdagsagtigt kan vel sindet være,
Viljen gives, så der bliver nok.
Er end hjertet helt, men duer det knapt:
Giv aldrig tabt!

Dybe orgeltoner gennem livet;
vi kan mærke det, måske på trods.
Aldrig blev det småt, hvad der blev givet.
Krav til sind og vilje stilles os.
Flaget vajer somme tider slapt:
Giv aldrig tabt!

Gaven er en pligt, det grå en lære.
Målet fjernt, det er dog her og nu.
Stort er stadig indsats i det nære.
Jeg har meldt mig her – og det har du!
Til det meget store blev vi skabt:
Giv aldrig tabt!

Erik Mortil

Sangen er skrevet til FPFs 10 års jubilæum af lærer Erik Mortil, og melodien er af lærer Øjv. Odderskov. Kredsene opfordres til at lære både tekst og melodi, sådan at sangen kan få den rette rejsning, når den skal synges ved jubilæumsfestlighederne i Århus 15.-16. september.

Program

10-års jubilæumsfesten på Østergades Hotel i Århus

lørdag den 15. september kl. 19,30 (prc.)

19,30 Festlig optakt ved Fredericia FPF
Landsforbundsfanen rulles ud –
MusseWindeløv byder velkommen
Fællessang: Danmarks ungdom
kend dig selv
Festtale v. domprovst Poul Schou
Fællessang: Den danske sang er
en ung blond pige
Kavalkade »De 10 år«
Kaffe med taler og sang
Appel ved Willy Gravesen

23,30 Altergangsgudstjeneste i Domkirken
Hjem

Program for pigefesten

den 16. september

9,00 Samling på Rådhuspladsen, opstilling – march gennem byen

10,00 Højmesse i Aarhus Domkirke
v. domprovst Jørgen Bøgh

11,00 March til Rådhuspladsen – indkvartering til middagsmad

15,00 Pigefesten i Folkets Hus
Fredericia FPFs trommekorps slår
an til festen
Velkomst
Fællessang: Den danske sang er
en ung blond pige
Landsforbundets formand Willy
Gravesen
Fællessang M og L.
Eventyrkomedien »Prinsessen, der
kedede sig« – et moderne eventyr
Sodavand og kringle
Lidt sang – lidt nyt – lidt festligt!
Vi konkurrerer på en helt ny måde
– og vi synger endnu mere!
Appel ved Willy Gravesen
Fællessang
Afgang til busser og tog kl. 17

Pigefesten

i Folkets Hus, Amaliegade,

kl. 15,00 præcis

Pris: 1 kr.

Førerfesten

Østergades hotel, Østergade 12

kl. 19,30 præcis

Pris: kr. 6,50

*

Tilmelding, som er bindende, senest d. 5. september til fru Birthe Dreyer, Havrebakken 33, Århus N

Mandhaftig - jomfrunalsk - eller?

Af medlem af FDFs filmudvalg, Senior-bladets redaktør, lærer Sven Aage Petersen, Hørsholm

En kvinde skilter sjældent med sin alder. Når 10-tallet alligevel skal give anledning til et par bemærkninger, må det skyldes, at »pigen« nu er ved at blive *så* stor og selvsikker, at hun ønsker, *andre* skal omtale hende, »give hende et par ord med på vejen«, som det så kønt hedder. Ja, måske er der alligevel så megen kvindelig forfængelighed udviklet i den 10-årige, at hun gerne hører lidt smiger og en række komplimenter i dagens anledning?

Mit bekendtskab med »pigen« stammer fra fester i forsamlingshuse, førerstævner og -skoler og især fra landslejren ved Kærgård. Her havde jeg den opgave at skulle fange livet i »Fjumses patrulje« i filmkameraet. – Selv om vi hjemmefra havde forberedt en lille historie til filmen, blev resultatet noget ganske andet. Min erfaring blev den: Piger reagerer helt anderledes end drenge, når de står foran et kamera. Mens drenge med glæde vælter sig i mudder, klæder sig i laser, slås med vand og sværter sig i ansigtet for at skabe små, morsomme situationer, vil de fleste piger nødig bevidst stå foran kameraet i en lidet flaterende situation, ja, kvindelige førere har endda tilbøjelighed til at blive helt stive i ansigtstrækkene, når kameraet snurrer, mens febrilske bevægelser antyder, at nu var en *kam* det, man satte mere pris på end lejrmateriel og orienterings-grej.

De søde og kvikke piger i »Fjumses patrulje« – med deres smådrillen, deres forfængelighed, deres skiftende luner, deres hjælpsomhed, deres kammeratskab, deres forargelse og deres rørende sentimentalitet, når tiden var for det – står for mig som et udsnit af den danske pigeverden, som FPF kan få – og *har* – betydning for.

Søger man at give disse piger et arbejdsprogram og en påvirkning, som er i strid med det indereste i et pigesind, vil opgaven mislykkes.

Som yngste uniformerede børne- og ungdomsorganisation i Danmark kan FPF uden skelen til hævdvunden tradition opbygge et program, som har bud til pigen af i dag.

Der er grøfter nok at falde i undervejs. Yderlighederne ligger i en så ukritisk efterlignen af FDFs midler og metoder, at *mandhaftighed* kommer til at præge arbejdsprogrammet. – Den anden grøft ligger dér, hvor kvinde tror sig kvinde nok; lad os med fare for misforståelse kalde dette for en gammel-jomfrunalsk indstilling til livets problemer.

Førhen talte man om, at børnene blev *præget* af opdragerne. Ordet bruges ikke så meget mere. Ikke fordi opdrageren ikke præger de unge mere, for det gør han eller hun – bevidst eller ubevidst – endda med stærke midler! Men ordet er gået af mode, fordi vi mennesker med vore mange fejl nødig vil skabe – præge – noget, der ligner vort eget billede.

Påstår man, at nutiden mangler personligheder, som kan præge de unge, er dette til en vis grad rigtigt. – Heldigvis!! Den opvoksende generation har skræk for medløberi og kritikløs overtagelse af andres idealer og meninger.

Skal vi da ikke opdrage?

Selvfølgelig. Vi skal trods egen mangelfuldhed søge at lægge det rette indhold i ordet *opdrage* – drage *op*. Det opnås ikke ved bedreviden, moralsk fordømmelse og opbyggelse af idealer, som ikke holder i ungdomstidens storme. Det sker i hensyntagen, forståelse og ved kærlighedens eksempel.

Pigen og drengen skal ikke møde et tomrum, når de kommer og spørger. De skal ikke svares med en patentløsning på livets problemer. De skal gennem opdragerens svar ledes til selv at opbygge en livsholdning – og »beviset«, som den unge spørger efter? Det ligger i den rigdom og fylde, opdrageren selv har i *sit* liv.

Subjektiv tale i en tid, som ønsker objektivitet frem for alt! Rigtig, men menneskelig forståelse og personligt engagement savnes trods dygtighed og velstand.

Og ønsket for den »pige«, som nu går ind i teenagernes rækker, må derfor blive, at førerne fortsat med energi og livsglæde kan skabe udvikling mod det bedste. Gid den enkelte fører må kunne finde et program og en form, som finder genklang i pigesind. Gid I fortsat må se *tumlinger* lege, synge, lytte til eventyr, *terner* opøves i praktiske færdigheder, se *pigevæbnere* i patruljens kammeratskabskreds opleve betydningen af samarbejde og sammenhold, og gid I må kunne oplyse *seniorer* om livets kendsgerninger, så de på en sund og naturlig måde møder den unge mand i et kristent fællesskab.

Men kan vi nå dette mål? Er det ikke blåøjet romantik at tro på et så idealiseret billede af FPF? Hvad med førermangel, økonomiske problemer og vor egen mangel på tid og dygtighed?

Samtidig ser man billedet af en førerflok, som sætter personlige indvendinger til side for at gå ind under opgaven, som i sin enkelhed lyder: at evangeliet rent og klart må komme til nutidspigen, så også *hendes* liv bliver *præget* deraf.

Sommerklip

– Vi er van til, at vore børn kommer i gode hænder på sommerlejre og i kolonier, siger en mor – men husker vi at sige tak til alle dem, der påtager sig arbejdet og ansvaret???

Tradition og sædvane har nok gjort det lidt vel selvfølgeligt for os, at vore børn i sommerferien kommer ud i lejre, hvor vi af erfaring ved, at de er i gode hænder. Megen tak skylder vi alle de mennesker, der påtager sig ansvaret for den yngste generations trivsel i sommerferien.

Der ligger et stort perspektiv i den kendsgerning, at mange mødre i det daglige er urolige fra det øjeblik, de hører en ambulance, og til de har familien fuldtallig hjemme – og læser man bladenes referater af, hvad børn kan hitte på til skade for sig selv og andre, så må man undre sig over, at der virkelig er nogen, der tør påtage sig ansvaret for større grupper af børn. Der ligger et stort arbejde bag en lejrs succes. En leder kan ikke bare stå med børnene og håbe, at solen vil ordne resten; de skal aktiviseres, og det kræver idérigdom og organisationsevne.

– Man har i denne sommer kunnet læse lignende udtalelser i en stor del af landets blade, og det er dejligt at konstatere, at navnlig forældre er åbne for det udbytte, deres barn kan have af et ophold på en god sommerlejr. Mon ikke de store arrangementer ved Marselisborg og Hald har gjort sit til den fine presseomtale?

FPF havde som bekendt et hold med på KFUK spejdernes lejr ved Hald; hør hvad de skriver:

Grønt, grønt – og atter grønt

Med trommer og faner i spidsen kom endeløse rækker af grønne piger marcherende ind på den store paradeplads ved Hald sø til åbningsparaden torsdag den 19. juli.

Indrammet af henved 1000 faner stod alle 13.000 piger opmarcheret for at være med til at lade lejrens flag gå til tops og dermed åbne indgangen til 10 dejlige landslejrdage.

Midt i alt det grønne: Et stænk af gråt. Vi fyldte ikke meget her i denne store »by«, men vi var der, og FPFs fane, som for os var den smukkeste, sås tydeligt blandt alle de andres faner.

Det var en oplevelse at se og høre verdensspejderchefen Lady Baden Powell, som med sin jævne og varme hjerteligheid hilste os alle med et: »Hello all of you« og derefter talte til os.

Vi havde fået en dejlig lejrplads, hvor vi fik os indrettet godt og bekvemt, og hvor vi prøvede at holde den lejrstandard, som gerne skulle være FPFs.

Ind imellem de forskellige programpunkter fik vi tid til at besøge missionsudstillingen og fritidshjørnerne – ligesom vi havde rigelig tid til hyggeligt samvær og kammeratskab, såvel med hinanden som med vore grønne naboer fra Randers.

»Jorden rundt i 800 sekunder« sammen med 10.000 grønne spejderpiger var en oplevelse for sig, og skønt vi ikke i den tid, der blev os tildelt, kunne nå hele jorden rundt, besøgte vi mange lande og fik del i mange spændende ting.

Om søndagen var hele »byen« til gudstjeneste. Den pragtfulde udsigt over Hald sø med det store birketræskors i forgrunden var – samen med de mange faner og hornmusikken – med til at gøre denne gudstjeneste til en af de festligste, vi har oplevet.

Dronningen kommer – Dronningen kommer

Vi stod opstillet 2 og 2 bag hinanden, vinkende med vore gallasløjfer, mens Dronning Ingrid og Prinsesse Benedikte kørte forbi i åben vogn. Hele dagen blev majestæterne i lejren, og hver af de 5 landsbyer fik et besøg. Denne dag var den festligste, vi endnu havde oplevet.

Om aftenen ved det store lejrbål slog hyldesten sammen om de kongelige, og da Dronning Ingrid gik til mikrofonen for at tale til os, kendte jubelen ingen grænser. – – Jo, det var en festlig dag.

Nu er vi hjemme igen og kan se tilbage på 10 begivenhedsrige og festlige dage, hvor vi gennem vore bibeltimer fornemmede, at KFUK spejdernes mål – ligesom vort – er at forkynde evangeliet om vor Herre Jesus Kristus.

»Vær beredt«, spejdernes motto; »Giv aldrig tabt«, vort løsen – rimer godt sammen og minder os om, at vi trækker i samme retning.

Tak, HB, at vi fik lov at komme med.

Fjeldsøholdet.

☆

Førertræningslejren

Marselisborglejren kunne vi af gode grunde ikke deltage i – men deltagerne på førertræningslejren, som fandt sted i samme tidsrum på »Sletten«, fik lov til at aflægge et besøg på »Kongedagen«. Om aftenen var »Pigen« indslaget ved lejrbålet.

Ellers var førertræningslejren på Sletten præget af piger i alle aldre fra 2 år og opefter. Det var et eksperiment med disse fire linjer, og det gav os problemer at løse – og forhåbentlig erfaring!

Deltagerantallet var uventet stort, 120 børn, og det gjorde, at vi alle havde nok at se til.

En epidemisk mavesygdom bredte sig på lejrens 2. dag, og det blev nødvendigt at indtage antistof i store doser. Det gav forskydninger i gæstetalernes række – men på slutningen af ugen lykkedes det ved fælles hjælp at få afviklet også denne side af sagen.

Patruljeførerne sled bravt på lejrpladserne, de levede deres egen tilværelse omkring den brændende »arne« ved søen, og det var der, vi sluttede den sidste aften, syngende med hinanden i hænderne: »Så slutter vi en kæde fast«.

TAK for de 252,00 kr., der blev indsamlet til Ydre mission på lejren, det var et håndslag, der mærkedes. Tak også til de kredse, der trofast indsender beløb til fadderskabet. Husk, den rigtige adresse er: FDFs missionsudvalg, giro 80957, Hjalmar Brantingsplads 6, Ø. Mærk kuponen: FPFs Fadderskab. – Tak!

Da alle var rejst fra førertræningslejren, lå der adskillige glemte ting. Angående disse: Henvendelse til forbundssekretær Esther Pedersen, Snerlevej 24, Kolding. Træffes bedst: Tirsdag–torsdag kl. 16-19.

I have had the most wonderfull experience of my life, I have met many more new friends and gained the love and fellewship of people who serve our Lord Jesus Christ . . .

Det er engelsk og bare noget af det pæne, der står i de breve, der er sendt fra vore engelske gæster, efter at de har deltaget i dette års førertræningslejr.

De fire piger: Sarah, Margaret, Shiela og Elma har haft deres livs oplevelse, hvis man ellers skal tro deres breve. Og det skal man nok. Efter førertræningslejren var de et par dage indkvarteret privat i Århus, hvor de så denne bys yndigheder – og det tilhørende Molsland!

Bagefter var de i København og så kendte steder der – men de fik også lejlighed til at sidde i en nordsjællandsk landevejsgrøft og drikke kaffe. Midt i det altsammen blev der tid til at finde ud af, hvor ens vi i grunden er, selv om der er

et stort vand imellem os – og mere end det!

If only the nations from which we all came could be united in Christ, peace would surely come to this troubled world – sådan ender et andet brev. Det er jo derfor, der er en idé i at udveksle tanker og meninger med organisationer, der ligger på linje med os.

Vore to svenske gæster, Ingalill Tibell og Barbro Ekdahl, vil få lejlighed til at give deres egen kommentar i bladet – senere. Vi glæder os!

Indkaldelse til landsmødet

Kære kredsfører.
Kære distriktsmedarbejder.

I henhold til grundloven § 16, stk. 2, indvarsles herved til

ORDINÆRT LANDSMØDE

som finder sted lørdag den 1. og søndag den 2. december 1962 på Nyborg Strand.

Kredse og distrikter opfordres herved til senest 8 uger før landsmødet (d. v. s. den 6. oktober) at foreslå kandidater til hovedbestyrelsen, jvfr. forbundsvedtægterne hovedpunkt I, stk. 1.

I henhold til grundlovens bestemmelse, § 15, stk. 3, afgår halvdelen af de under § 15, stk. 1 a, valgte medlemmer, nemlig nedennævnte:

kredsfører Inger Jensen, Horsens
kredsfører Marie Vestergård, Fredericia

Samtidig skal oplyses, at ovennævnte er villige til at modtage genvalg.

Endvidere er der siden sidste landsmøde sket den ændring i hovedbestyrelsen, at Esther Pedersen p. g. a. sin stilling som forbundssekretær er udtrådt. Det herved ledige mandat skal derfor også besættes.

Landsmødet skal i henhold til grundlovens § 16, stk. 2, vælge revisorer, og det oplyses herved, at statsaut. revisor Knud Larsen og bogholder Harald Østberg har erklæret sig villige til at modtage genvalg.

Endvidere henledes opmærksomheden på, at eventuelle forslag til dagsordenen fra kredse og distrikter iflg. grundlovens § 16, stk. 4, skal være hovedbestyrelsen i hænde senest 4 uger før mødedagen (d. v. s. den 3. november).

Med venlig hilsen
på hovedbestyrelsens vegne
Willy Gravesen

P. S. Angående førerstævnet, der afholdes samme tid og sted, vil der senere tilgå kredsene meddelelse.

Redaktion: Helle Pedersen - Ravnsnæsvej 130 - Birkerød - Telefon 81 18 76 - Tryk: Clemenstrykkeriet - Aarhus